

TRIPTIC BARROC DE BINISSALEM

I

La Vila

Diluvi de claror. Corrent avall
els casals brollen pedra esculturada.
Cada broll eternitza el seu cristall
sobre la copa que el silenci bada.

En el cós de la gràcia, el cavall
de l'orgull s'encabrita. Extasiada,
la llacuna del cel torna mirall
i s'embeu vila i llum d'una glopada.

Tota l'entranya del pujol retut
i el cisell martirial de l'harmonia
t'han cenyida de marbre, i no t'han dut

ni un glop al llavi ardent. Senyera i guia,
l'aram del teu vinyet de plenitud
paneja el moscatell de l'alegria.

II

Els veïns

Madona Elionor: vostra farina
és la flor de la xeixa, i, quan pastau,
relluen deu tumbagues d'ordre i pau
damunt el ventre de la pasta fina.

— Ai, dona Elisabet: quan la marina
us porta creus de Malta i setí blau,
pensant en vós, la quilla de la nau
fa un entredós i els rulls del mar pentina.

— L'amo En Guillem: el pareller major,
perquè és de fora vila, us diu senyor,
i és que en teniu, amic, tota la traça.

— Misser Llorenç: portau en vostre flanc
un doll de gentilesa, car la sang
conqueridora amb vostra sang s'enllaça.

III

L'església

Marbres turgents, delícies barroques
de frisos i columnes exultants;
lira de bronze, que puntegen mans
entumbagades de carismes. Troques

de llum debanes entre els jaspis, roques
de seny són els teus mestres i albarans,
i amb les valves dels absis expectants
vesses a dolls la magestat que invoques.

Per tu l'oli perennal del cedre
i la pols estelar de cada nit;
per a tu el sol ixent, oh poliedre

de claror!, car, dins l'aire engelabrit,
ets harmonia i plenitud de pedra
clivellada pel baf de l'esperit.

Llorenç Moyà Gilabert